

G Musik eller Musik, det är en viss skillnad

av Günther Fliesenburgh

Augusti 2003

Jag har i sommar endast gått på ett fåtal konserter, men det har tydligt framträtt två kategorier av musik... eller snarare inlevelser som spelas ut av musiker. Trogna läsare av mina artiklar anar nu antagligen oråd och står i begrepp att ringa någon som kan ta hand om mig och mitt förväntade solsting. Jag kan dock lugna dessa läsare med att jag är mycket medveten om mitt solsting!! Nåväl nu var det inte solsting jag skulle skriva om....

De två kategorierna jag nyss skrev om är dels den där man märker att musikerna har spelat låtarna minst 238 gånger för mycket, allt går på rutin med en lätt arrogant attityd där det är viktigare att peka ut de flickor som ska få följa med bandet in i logen efteråt än att fånga hela publiken med sin musik. Den andra kategorin är musiker som verkligen visar att de tycker att det är kul att spela och ger allt för publiken. Jag har som sagt sett båda sorterna och skall nu försöka beskriva den första kategorin lite mer ingående. Praktexemplet får bli "Skåpmat", en orkester som livnär sig på after beach-spelningar och klubb-spelningar. Man har stor ljudanläggning med både en ljudtekniker och en ljud-dito. Ljudet är högt, mycket högt trots att det bara är halvfullt i lokalen, ljudet är dessutom hårdare komprimerat än vad NRJ presterar så då får ni ett hum om hur det låter. De hann spela en låt innan det var dags att plocka upp en person på scenen. Bandet hade hört ett rykte om "falsksjungande Johan" och ville nu att han skulle komma upp på scenen. Konstigt nog dök inte Johan upp, så man beslöt att en tjej skulle få leda allsången istället. Hon var dock lite blyg så kompisen fick följa med.

Efter att sångaren frågat om deras namn och utan att lyssna på deras svar

AUGUSTI 2003

Framsida

LedaRedaktion

Nya artiklar

Avdelningar:

Debatt

Film, TV, teater

Hemmet

Inrikes

Konst

Litteratur

Mat

Medier, IT

Musik

Resor

Sport

Stil

Trädgård

Utrikes

Vetenskap

Övernaturligt

Övrigt

Medarbetare

Moddlar-kort

ALLT OM
MODDLAREN

namngett dom med något helt annat, så fick flickorna erbjudande om att få äran att dela en pizza med sångaren efter spelningen, detta exklusiva (?) erbjudande möttes dock med en väldigt avmätt entusiasm. Flickorna fick sedan ett textblad och så drog musiken igång. Resultatet var inte bra, inte godkänt, det var bara *inte...*

Sångaren tackade tjejerna för insatsen och beordrade publiken att applådera, precis innan de skulle gå av scenen så smädade han dem... för säkerhets skull...

Så drog nästa låt igång, nummer tre i ordningen och efter första refrängen så avbröt sångaren musiken och menade på att det krävdes nånting mer, dags för en ny tjej att äntra scenen, mönstret upprepades nästan statiskt. När vi kommit till sjätte melodin med samma resultat så gav jag upp och gick ut ur lokalen för att beställa en drink och "softa" lite.

Den andra kategorin av band får representeras av "Bäck Group", ett gotländskt band som numera spelar bluescovers. En halvtimme innan spelningen ska börja så kommer de in på krogen med sina grejer, de tittar på scenen (som är en balkong ovanför gästerna) och skakar på huvena.

– Naj, de gar int, vi vill ha kontakt med publiken.

Efter att artigt bett ett par gäster förflytta sig till balkongen, hjälper musikerna till med att bära upp stolar och bord dit. Därefter börjar riggningen, det tar ca. tio minuter sedan står allt på plats uppkopplat och klart. Bandmedlemmarna har dratt en kort truddelutt för att kolla att det hörs sedan går de till baren och beställer var sin öl. Efter en tio, femton minuter lämnar de baren och ställer sig vid instrumenten. Nu börjar soundcheck, sångaren säger "ett, två" nickar därefter förnöjt till resten av bandet och det är klart för första låten. Nu brakar det värsta gunget loss på den här sidan Östersjön, blueslåt efter blueslåt får publiken att först tystna och sedan börja nicka med skallarna för att under varje solo börja le lite fånigt, ungefär som en liten grabb som första gången får stå riktigt nära en Harley Davidson som startar. Energin från bandmedlemmarna är helt otrolig, de krummar sig, de sträcker sig, de hoppar, de skakar, de sliter som om det vore på liv och död, men resultatet är strålande – man bara njuter av hela föreställningen och musiken. Snacket mellan låtarna är som små historiektioner, i stil med "det var egentligen gitarristen i det här bandet som skrev låten, men han fick aldrig credit för det" och "hittills har vi, som ni kanske märkt, bara spelat svart blues, men nu kommer en vit låt. Lägg märke till skillnaden i..." och så vidare. Efter två timmars intensiv varvning av högkvalitativ blues och näringsrik blueshistorik ursäktar sig sångaren med att lagarna i Visby stad ej tillåter utomhuskonserter efter midnatt, "själv skulle jag kunna hålla på till tio i morgon bitti", och jag är benägen att tro honom.

När jag glad och upprymd lämnar krogen för att vandra hemåt slår det mig, inte en enda gång skrek sångaren "Mår ni bra?", nej, han såg förstås att vi gjorde det, och genast förstår jag varför alla afterbeachband tjarar denna fråga om och om igen.

